

BENCSIK ORSOLYA

Paulina S.

Mészöly Miklósnak

Meghalt a Bolond Nő, aki 2018 és 2020 között a kettes számú lakásban lakott, de akit én mindössze egyszer láttam. Fiúsra vágott, természetes szőke haja volt, és madárfeje. Szerintem gyógyszerekre ivott. Soha nem hallottam a hangját. Nem tudom, hogy tudott-e beszélni. Nem fogadta a köszönésemet. El se jutott hozzá. Olyan volt, mint egy gyerekzombi. Aprócska lábfeje csúszkált a piszkosfehér papucsban, ebben tipegett a szárítókötél körül. Zacsokok lógtak a kötélen, egy csipesz alatt egyszerre több is. Így nehezebben fognak megszáradni, könnyen bebüdösödhetnek, erre gondoltam akkor. Ilyen világtalan élőhalottak, a kistestvérei dőlnek a Katona József utca falához a lakásunkkal szemben, vagy kóvályognak a Szél utca sarkán. Ülepükön a farmernadrág halkán dörzsöli, dörzsölgeti a kőfalat. A kőfalon a festéket, rajta a rücskös malterfoltokat. Mintha egy nehéz csomóba fújná össze a vézna, gyűrött testüket a forró, sivatagi szél. Száraz fűszálak hajlonganak, a gyökérük ott lent, a köves homokban közös. Akkor tapadtak meg itt, amikor felszámolták a telepet. Nem tudom, miért éppen a Bolond Nő kapta meg, nem messze alattunk, az IKV-s lakást. A Komoly Párkapcsolatom szerint azért, mert nem volt cigány, csak korábban azok között élt. Vajon kinézett az ablakon? Vajon szemrevételezte a műselyem függöny takarásában az egykori telepi fűfélét? Számolta őket? Egyesével, némán? Az ágyában fekvé, álomra várva? Báránykák helyett. Olyan szőkén, mintha legalábbis kiszívhatta volna az áporodott párnán elterülő, rövidre kaszált tincseit a kinti, tűző nap. Én is természetes szőke vagyok. Anyám a nővérem és az én jellegtelen külsőmet hosszú éveken át bilifrizurával dobta fel, a kordivatot követő, szigorú ollója alól csak a NATO-bombázásokkor voltam képes felszabadulni. Amíg anyám Szerbiában ücsörgött, én titokban egy szegedi fodrásszal pixie-re cseréltem a bilit. Nem tudom elviselni a kánikulát, de anyám ahelyett, hogy megnyugtatna, azt mondaná, *Ahogy öregszel, egyre jobb lesz*, a globális felmelegedéssel jön. Amikor a fejemre tűz a nap, mindig arra gondolok, a tengerparton, a forró homokban, miközben pecsenyére sül a hófehér bőrünk, egy arabot is meg lehet ölni.

A Bolond Nő haláláról a Komoly Párkapcsolatom szólt, neki meg erről a közvetlen szomszédunk, a tolószékes pasas számolt be. Cigizéskor a gangon szoktak találkozni, bár a Komoly Párkapcsolatom időnként kifizeli, hogy a tolószékes mikor nincs kint. A haláleset még tavaly nyáron történt, és a ház többi lakóját egyáltalán nem rázta meg. Állítólag többször is kint volt a Bolond Nőnél a mentő, többször bevitték a kórházba, a nevéből kifolyólag én úgy képzeltem, a Kettes Kórház pszichiátriai osztályára. Oda, ahova csak lifttel lehet felmenni, és ha éppen sokan vannak az

osztályon, a nővérpultnál levő mobilis ágyon helyeznek el. Hogy ne fújja el a gyöngé tested a forró, sivatagi szél, le is kötöznek. Mesterséges gyökeret kapsz. Az ágy karfáján keresztül kapcsolódsz a világhoz. Nem lehetsz útközben, el kell fogadnod ezt a biztos pontot. Neked egy életre tilos a cirkusz. Figyelnek, de ez törvényes figyelés. Ahogy a kezeden a kötél okozta seb is. Csodálkoztam, amikor kiderült róla, hogy rákos volt. A tolószékes pasas alatt lakó kisnyugdíjas nevezte el Bolond Nőnek, ezt vették át a többiek, és jutott el, a tolószékes közvetítésével, hozzánk. *Bolondként is lehet kissejtes karcinómában meghalni*, ezt a Komoly Párkapcsolatom mondta. Senki nem jött a holmijáért, csak az IKV-sok. Három csomózott nyakú, fekete zacskót pakoltak a szemeteskukák mellé. Utána kisöpörték a lakást, vödörrel zörögtek, felmostak. Amikor sötét lett, azt mondtam a Komoly Párkapcsolatomnak, *lemegyek az udvarra, elszívok egy cigit*. Amikor ezt mondtam, arra gondoltam, beviszem a mosókonyhába a zsákokat, és a telefonom fénye mellett felhasítom őket. A fényre felfigyel majd a beszédhibás pasas, akit én időnként süketnémának mondok, de akit Kukunak is hívunk egymás között, ahogy azt eltanultuk a ház többi lakójától. A beszédhibás egyáltalán nem beszél, csak dorombolásszerű gduuu-gduuu hangot hallat, vagy vonyít, mint a vörös róka, akinek végtagja a tyúktól mellett csapdába szorult. Akkor vonyít, ha úgy érzi, valamiből kihagytuk. Ha úgy sejti, közös kertünkben, a mandulafa és a nárciszok tövében, megrövidítettük. Övé a kerti budi és övé a büdősfal is. Bő vizeletsugárral öntözi a nárciszokat, ilyenkor megállás nélkül dorombol. Fején a szőr ritka, nem bársonyos. Csíkos pizsamanadrágban jönne, a mosókonyhában felkapcsolná a villanyt, rám kapcsolná, és elkezdené kiszedni a kezem közül a Bolond Nő tárgyait. Szeretné eltüzelni, meleget csinálni belőlük. Azt gondolná, én is melegedni akarok velük. Nehogy már én melegedjek, helyette. Nem megyek le az udvarra, attól félek, a mosókonyha fénye, mint a nap, kiégetné a szememet. A tolószékes, beszédhibás mellett egy vak nő már túlzás lenne. Szemérmertlenség.

Amikor éppen ráérek és teret engedek az anyámmal folytatott beszélgetéseknek, akkor anyám minden szakralitást nélkülöző jóvendülésében a globális felmelegedés után rögtön a világ elsivatagosodása következik, azután pedig a leküzdhetetlen társadalmi egyenlőtlenségek, éhezések, népvándorlások és háborúk. Anyám szerint olyan foglalkozások szűnnek majd meg, mint a sógyűjtő, a cserző, a kőfaragó, a kereskedő vagy a favágó. A Komoly Párkapcsolatom újabb hírekkel szolgál, az IKV munkásai délelőtt lebontották a kettős számú lakás elé épített kutricát. Nem a Bolond Nő építette, hanem a korábbi lakó, akinek nem volt hozzá engedélye. A tolószékes pasastól tudjuk meg, lakóközösségünk évek óta kérte már az IKV-t, szüntesse meg az illegális építményt. Ők használják így, és az IKV-soktól veszik át a szót, illegális. A két munkás a napszíttá, sárga palatetőt és az ugyanolyan palából készült falakat a fekete zsákok mellé helyezték. Kimegyek a gangra, nekidőlök a vaskorlát-nak. A levegőben sárga, fénylő por kavarog. Ha nem tudnám, hogy a sérült palából száll, azt mondanám, sivatagi homok. A tolószékes pasas kint cigizik, háttal ül nekem, most nekem meséli, nem a Komoly Párkapcsolatomnak, az IKV-sok a kutrica

padlóján egy kitépelt madárszárnyat találtak. Mintha egy gondos kéz a sok járástól mázasra koptatott burkolatra helyezte volna. A pihékkel fedett forgó még most is összefogja a tollakat, már teljesen céltalanul.

A Katona József utcai ház lakóközössége azt beszéli, a beszédhibás pasas gyűlöli a fecskéket. A fészkeket leveri a lépcsőház faláról, mégis minden évben jön két család. Egymás után, egy hónap eltéréssel repülnek ide Afrikából költeni, az egyik kora nyáron, a másik a tűz napokkal együtt érkezik. Összeszarnak mindent, a tolószékes szerint Kukut ez idegesíti. *Gluuu-gluuu*, hiába csukom be az ajtót, hallom a gang felől, a dorombolás bekúszik az udvarról, a szemetes kukák mellől. A fekete zsákok között matat a beszédhibás, ott fekszik már a kidobott, mumifikálódott madárszárny. Jó lenne eltemetni, de tudom, minden indulat nevetséges, Kuku úgyis elégeti. Miközben begyűjt a kályhába, nem a Bolond Nőre, nem is a fecskére gondol, hanem a tárgyak részvételére. Száraz, szőke fűszálak gyökere hatol a köves homokba, próbál megtapadni, vízhez és ásványi anyagokhoz jutni. A Szerbiában ücsörgő, a globális felmelegedésről és a világ elsivatagosodásáról fecsegő anyámnak mesélem, tél van, karantén, van elég időm, teret engedhetek a beszélgetésünknek, *többé nem megyünk ki a gangra, inkább leszokunk a dohányzásról.*

